UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via Regia Ad Perfectionem

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XXXVI. De Orationis, ad perfectionem, Deiq[ue] voluntatem cognoscendam & implendam, necessitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-46802

Visual Library

CAPVT XXXVI.

De Orationis, ad perfectionem, Deiq; voluntatem cognoscendam & implendam necessitate.

PRæcipuum ad hæc, superioraque omnia, præstanda medium est ac adjumentum, Lectio spiritualis, Oratio, & Dei Præsentia, atque uti sine quotidiano alimento corporis, ejus vita nequit consistere: ita nec spiritualis vita durare potest, nisi in dies singulos suum illi pabulum subministretur, ideoque ab Orationis neglectu, gravissimi multorum casus lapsusque extiterunt. David seipsum deplorans, *Percussus sum*, ait, *ut fœnum, & aruit cor meum: quia oblitus sum comedere panem meum.* (a) Orationem nominat animę panem: quia victus ejus est, & quotidianum, bonisque omnibus actionibus commune alimentum. Quemadmodum enim panis, ordinarium ac universale est ciborum omnium additamentum: ita Orationi in omnibus exercitiis piis, in omnibus virtutum actibus, atque in omnibus quæ facimus, suus sit locus oportet. Tanti ad vitam spiritualem interest, diligenter orare; ut nesciam, quibus hoc verbis

a Psalm. 101. v. 5.

verbis ſatis declarem. Nam licèt neceſſitatem illam utcumque explicet iſta ſimilitudo alimenti, quod unum ad vitam ſervandam maximè omnium eſt neceſſarium, neque re alia ulla ſuppleri penſariqúe poteſt: cùm & ſine parentibus, & ſine veſtibus, & ſine lecto, & ſine domo, & ſine omnibus aliis rebus vivere poſſimus, at ſine cibo nullo modo poſſumus: quamvis, inquam, hæc ita ſe habeant, multò tamen magis neceſſaria eſt Oratio animæ, quàm cibus corpori. Quare S. Chryſoſtomus, (a) non contentus illam cibo comparaſſe, quo ad vitam traducendam planè opus habemus, eamdem inſuper cum re aliâ magis adhuc neceſſariâ componit, dicẽdo, Quod anima eſt corpori, id animæ ipſi eſſe Orationem. Aliquot ſaltem diebus, etſi ægrè, abſque cibo omni durare liceat, ſine animâ tamen nec momento licet unico, atque hæc cauſſa eſt, cur Servator dicat: *Oportere ſemper orare, & non deficere.* (b)

Quòd ſi igitur tunc quoque, cùm alia facimus, occupationibúſque variis diſtinemur, à Deo oculos mẽtis noſtræ nequaquam

a To. 5. lib. 1. de orando Deum, pag. 588.
b Lucæ 18. v 1. Vide Drexelii Rhetoricam cæleſtem lib. 2. cap. 1. & 2.

quam avertere, sed iisdem affectum orationemque sociare & conjungere debemus, cur Dei servus, quoties à negotiis vacuus est, & potest, aliis rebus, quæ ad Deum non ducunt, otium tempúsque malit conterere?

Tria complectitur Oratio, quæ origo sunt sexcentorum bonorum & gratiarum, quas illa secum trahit: quare multò eadem ampliùs, quàm panis, nobis est necessaria. *Primum* porrò quod Oratio includit, petitio est, quâ ultimæ spiritualis inopiæ nostræ, infinitarúmque animæ miseriarum remedium impetramus. *Secundum*, quòd consideratio sit cognitioque mysteriorum fidei, ac veritatum vitæ alterius. *Tertium*, quòd sit unio cum Deo, atque conversatio planè cælestis & divina.

Quod ad *primum* ergo attinet, magis necessaria est Oratio, quàm homini ægro, pedibusque ac manibus, opibus & amicis destituto, necessarium sit stipem petere. quid enim aliud miser iste faciat? cùm neque pedes habeat, ut levamẽtum aliquod alicunde colligat; neque manus, ut laboret; neque facultates, ut sibi prospiciat: adeoque, nisi perire velit, egestati suæ subsidium precibus quærere compellatur. Atqui multò major

major est spiritualis nostra necessitas, quàm corporalis ulla vel esse, vel cogitari queat, tametsi sensibus nostris aliter videatur. Nam si perinde spiritualis hæc paupertas sentiretur, uti corporalis, cælum lacrymis gemitibusque assiduè fatigaremus, neque orare umquam desineremus. Parùm profectò postulat à nobis Dei Filius, & post ipsũ Paullus Apostolus, cùm jubẽt, *ut semper & sine intermissione oremus.* (a) Si enim Mendicus aliquis, corporali necessitati levandæ, indesinenter rogat, totoque die alienam clamoribus suis misericordiam invitat, multúmne sit & magnum, tantumdẽ nos facere, ob necessitatem spiritualem? Quanta igitur dementia est, vel diem unicũ absq; Oratione transmittere? Etenim si desperationem manifestamq; stultitiam esse censeamus, miserũ aliquem & egentem, cui aliud remedii nihil supersit, eleemosynam nolle petere, de eo, qui Orationẽ negligit, multò veriùs dicemus, illũ aut insanire, aut desperare, aut sui ipsius homicidã esse. Eodem spectat, hominem afflictum, qui temporalibus remediis indigeat, dies totos rogando consumere, tametsi incertum est & dubium,

a Lucæ loco citato. 1. Thess. 5. vers. 17. & Coloss. 4. vers. 2.

dubium, num quis opem ipsi sit allaturus, item, utrum illa in precibus perseverantia, prorsus necessaria sit, ad opem impetrandam, circumstantia. At spiritualibus necessitatibus omnibus Orationem verè opitulari, de eo certi sumus, certi etiam, ut quod petimus consequamur, omnino in ea esse persistendum: quandoquidem ipse Dei Filius plenè utrumque ac disertè docet & pollicetur. (a)

Orationis necessitas *secundo* loco, ex notitia illa rerum futuræ vitæ emanat, quam per eam obtinemus. Quo etenim pacto seriò quis, aut æternæ damnationis, in quæ incidere potest, pericula vitabit, aut gloriæ, ad quam pervenire licet, felicitatem ex animo desiderabit, si, quid ea, & qualia sint, ignoret? Oratio lux est, quæ hæc talia detegit; & fenestra, per quam alterius seculi res inspicere possumus accurateque discernere. Sicui diceretur, duas alicubi fenestras esse, per quarum alteram clarè distincteque videretur status ac conditio Beatorum in cælis, Majestas

T & gloria

a Matth. 7. v. 8. & 21. v. 22. Marci 11. v. 24. Lucæ 11. v. 9. & 10. item cap. 18. à v. 1. Ioan. 14. v. 13. & 17. v. 23. & seqq. nec semel alibi.

& gloria Christi Redemptoris nostri, Deique magnitudo atque immensitas; per alteram verò ea, quæ aguntur apud inferos, flammæ, tenebræque horrendæ ignis istius terribilis, rei illi miserabiles, qui à Dæmonibus istic cruciantur, & multiplices carceris æternùm infelicissimi miseriæ: sicui, inquam, hoc pro certo diceretur: an hominem toto orbe ullum futurum existimamus, qui per harum fenestrarum alteram, quid alterutro in loco rerum geratur, contemplari omitteret? Sic equidem censeo, vel si in extremo terræ angulo id genus fenestræ reperirentur? neminem unum fore, qui non eodem, minimùm curiositate impulsus, esset properaturus. Atqui Oratio ipsissima illa fenestra est, per quam Cælum inspicimus & Infernum, Beatos & damnatos, Angelos & Dæmones, felicitatem & miseriam sempiternam. Illa Deum nobis manifestat: illa eadem aptè utramque nobis distinguit & explicat Æternitatem. Quæ est igitur hæc turpis ignavia ac veternus, res tantas nolle intelligere; præsertim cùm tanti nostrâ referat, bene eas percepisse? Si reo, qui in arce quapiam captivus attineretur, vir gravis minimeque fallax narraret, duarum

longè

longè diversissimarum conditionum sortiumque alteram, hoc est, aut felicitatem aut infelicitatem summam, illi eventuram; atque utriusque designationem & apparatum omnem, per unam aliquam arcis fenestellam, ipsúmmet, si modò caput paulisper erigere ne gravetur, posse prospicere: num quis ullus uspiam homo erit, qui secundò de eo moneri se rogarique patietur? an non potiùs quantocyus ad eum se locum recipiet, unde hæc duo extrema, alterum vitaturus, alterum studio omni quæsiturus, queat intueri? Quî fit igitur, quòd usque eò nos desides simus, tamque parùm conemur, ut duplicem, adeoque disparem fortunam, quæ nos certò certius exspectat, liquidò cognoscamus: idque ideo, ut alteram, eamque tristissimam, evadamus; alterâ verò, quæ latissima est ac optatissima, æternùm potiamur?

Tertium Orationis compendium, (quòd per eam nempe anima ad Deum pertingat, ipsique amabili prorsus & admirabili modo conjungatur) non minùs ejusdem necessitatem ostendit. Miseros nos ac infelices, si à Deo separemur! Quid enim tunc præsidii, quid remedii, quid consilii

ſit reliquum ? Quid agnellus faciat à matre avulſus, ſine lacte, ſine paſtu, niſi ut pereat ? Membra item noſtra, à reliquo abſtracta corpore, quam vitam habeant ? Elementa, à centro ſuo remota, quantopere luctantur ? Sicuti itaque elementis neceſſarium eſt centrum, corpus membris, agnello mater: ita nobis, ut ad Deum perveniamus, néve pereamus; ſed vitam vivamus maximè vitalem & fortunatam, neceſſaria eſt Oratio.

Huc pertinet, quòd illâ cum Deo familiaritate mirè perficiatur anima, idoneaque reddatur ad virtutum opera, & contemptum rerum externarum: quantam aliàs ſolebat, in ſanctis exercitiis, Evangelicisque conſiliis, difficultatem haudquaquam experiendo. Guſtus iſte ac deliciæ, quas in Oratione, perque illam Deus impertitur, efficiunt, ut terrenæ nobis voluptates vileſcant & ſordeant: Mortificationem quoque, Chriſti ſervis ſummè neceſſariam, valdè eædem facilem efficiunt, minimeque moleſtam. Multis itaque modis duplicatur, multiplicaturque Orationis ejuſdem neceſſitas; quoniam ipſa, tribus iſtis quas indicavi, conditioni-

conditionibus ſuis, boni omnis cauſſa eſt & ſcaturigo.

Quis credat, hominem aliquem, in unâ eademque re divitias, honorem, ſalutem, robur, & quidquid optare queat, reperientem, illam obliviſci poſſe, turpiterque negligere? Quæ igitur, Deus bone! amentia eſt, cùm in Oratione unicum omnium ſpiritualium noſtrarum miſeriarum refugium, contra omnes neceſſitates tutelam ac præſidium firmiſſimum, malorum cunctorum præſentiſſimum remedium, bona denique omnia, ipſumque illum, qui eſt omne bonum, habeamus; quòd eâdem tam negligenter oſcitanterque utamur, maximè, cùm ex ejus neglectu & oblivione, tam ingentia damna oriantur? Numquam ſingularis animi tepiditas lapſúſve gravior contingit, niſi ob Orationis ejuſdem defectum. (a) Cum illâ, ejuſque operâ, ſuſtentabimur, progrediemur, ac magis magiſque creſcemus in dies ſingulos.

Quare omnes, quotquot Dei exſequi deſiderant voluntatem, & per dulciſſimi IESV amorem, & per ipſorúmmet com-

 moda,

a Vide Caroli Scribani Medicum religioſum lib. 3. cap. 1.

moda, oro atque obtestor, ut omni cogitatione curáque in Orationem incumbant: quoniam quò id facient impensiùs, hòc perfectiores Dei servi sunt futuri, Æstimemus hoc tantum bonum, ut par est: gratias agamus pro singulari isto favore ac benignitate Optimi Numinis, præstolantis dum se alloquamur; immo, quod amplius est, ad hoc nos excitantis. Nihil dubitemus futurum, ut ille nos audiat, qui petit, ut secum frequenter versemur: omnia similiter, quæ optamus, liberalissimè certissimeque concessurum? cùm nos roget, ut se rogemus. Potéstne felicitas ulla cum nostra comparari; quòd ex voto ac voluntate nostra, aditus nobis semper & porta pateat, ad cum supremo totius Orbis Monarchâ tractandum? Quanta diligentia adhibetur, quantum temporis perditur, quot dies exspectatur, quàm multis actoribus intercessoribusque opus est, ut Regem, & Dominum exigui alicujus terræ anguli compellare liceat? Verùm dum cæli Rex ad colloquium nos suum invitat, ægrè reperitur qui illud expetat, etsi indubitatum sit, in maximum nostrum cessurum emolumentum. Homines seculares, propter alicujus momenti negotium, quod in Senatu aut

pro

por tribunali agitur, vix umquam quieti sunt, multosque dies & annos hac una de re anguntur ac cogitant: & nos, ut ad negotium salutis nostræ totiusque Æternitatis pertractandum admittamur; nihil laborabimus? Potéstne aut negligentia, aut stultitia, aut desperatio, aut impudentia major ulla esse? Neque enim scio, quomodo nisi omnibus istis nominibus, hunc Orationis neglectum debeam appellare. (a)

Rogo iterum igitur iterumque universos, qui ex animo Deo famulari cupiunt? ac per quidquid suo debent Redemptori, per Dei gloriam, per Ecclesiæ ædificationem, per Angelorum gaudium, per consolationem justorum, & per propriam ipsorùmmet utilitatem, quantùm possum, moneo

a Explicabunt, tibi ista cùm lubebit, singularibus de Oratione dissertationibus Ludovicus Granatensis, Franciscus de Sales, Antonius Molina, atque è domesticis Scriptoribus Alph. Rodericius, Lud. de Ponte, Ant. Gaudier, Franc. Arias, Io. Crombecius, Hieremias Drexelius, Ant. de Balinghen, aliique plures; & clarè nuper admodum, ac breviter, V. P. Ioannes Suffrenius cap. 2. part. 2. Anni Christiani. cujus Operis, & sui magnum desiderium nobis reliquit, proximè superiori 1641 anno. 7. Septemb. Flissingæ Zelandorum piè mortuus.

atque adhortor, ut, si divinam implere optant voluntatem, diu multumque, & quanta possum cum diligentia, Orationi vacare ne prætermittant. In eâ, quid à se Deus postulet, cognoscent; viresque ac gratiam, ad illud perficiendum consequentur: ut deinde in cælis, per omnem Æternitatem, quod in hac vita cœperunt, opus continuent. Velit hoc faciatque idem clementissimus & benignissimus Deus, qui est, eritque benedictus in sæcula sæculorum. AMEN.

AD MAIOREM DEI, DEIPARÆ, ET S. IOSEPHI HONOREM AC GLORIAM.

IN-